

snaží prokázati opak a bylo tedy stížnost v těchto směrech zamítnouti jako bezdůvodnou.

Zbývá tedy ještě obírat se otázkou úhrady členských příspěvků svrchu sub 2) nadhozenou. Ve příčině této vyslovil již vzpomenutý nález nss-u Boh. 1605 adm. právní názor, že otázka rozvrhu neuhrazených potřeb družstva podle nových stanov vydaných min. nařízením ze dne 25. října 1917 č. 415 ř. z. jest vnitřní záležitostí družstevní, spor o tom že jest sporem z poměru družstevního ve smyslu § 23 nových stanov, o němž rozhoduje zvláštní rozhodčí soud s vyloučením dalšího pořadu právního, takže řešení otázek tohoto posledního druhu vymyká se příslušnosti úřadů vodních. Výrok, jehož předmětem jest vyměření členských příspěvků za leta 1912—1915 jest tedy nezákonným, protože úřady rozhodující nebyly příslušnými o tomto sporu rozhodovati.

Bylo tudíž rozhodnutí po této stránce zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2365.

Státní občanství: Žádá-li strana výslovně jen o udělení nebo propůjčení čsl. státního občanství, není úřad povinen, zabývat se žádostí tou také jako prohlášením opčním a vrátiti žádost straně k doplnění neb opravě.

(Nález ze dne 17. května 1923 č. 8413).

Věc: Josef O. v Horní Suché proti ministru vnitra o státní občanství.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 28. dubna 1921 žádal st-l u osp-é ve F. o udělení státního občanství v republice čsl. uváděje, že jest narozen v roce 1891 v Jaworzi, politický okres Bílsko, tamtéž příslušný a že bydlí od 1. března 1901 stále v území nyní čsl. státu.

Dle osvědčení správní komise v Horní Suché z 6. listopadu 1921 přislíbila mu tato obec právo domovské, nabude-li státního občanství čsl.

Zsp nevyhověla této žádosti rozhodnutím z 3. července 1922.

V odvolání z toho rozhodnutí tvrdil st-l, že mu přísluší podle rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži z 28. července 1920 opční právo pro čsl. republiku a že mělo býti proto jeho svrchu uvedené podání kladně vyřízeno.

Min. vnitra zamítlo nař. rozhodnutím odvolání st-lovo z rozhodnutí zsp-é, kterým byla zamítnuta žádost st-lova za udělení čsl. státního občanství.

Současně odmítl žal. úřad v rekursu obsažené opční prohlášení jmenovaného pro čsl. státní občanství dle ustanovení čl. III. č. 2 rozhodnutí konference velvyslanců v Paříži jako opožděně podané, ježto bylo učiněno teprve dne 14. srpna 1922, tudíž již po uplynutí lhůty stanovené pro výkon opčního práva, jež prošla dnem 28. dubna 1922.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss takto:

Nař. rozhodnutí obsahuje dvojí výrok:

- 1) zamítnutí žádosti st-lovy za udělení státního občanství čsl.,
- 2) odmítnutí opčního prohlášení st-lova.

Stížnost proti prvnímu výroku námitek nevznáší, nýbrž obrací se jen proti výroku druhému vytýkajíc, že žal. úřad neprávem odmítl opční prohlášení st-lovo jako opožděné, poněvadž prý bylo již z podání st-lova z 28. dubna 1921 a z listin k němu přiložených patrné, nejen že st-li přísluší právo optovati pro čsl. státní občanství, nýbrž také, že st-lí nejde o nic jiného, než o nabytí státního občanství čsl., tedy v podstatě o zvolení si čsl. státního občanství, že však bylo toto podání na úřad vzneseno ještě před uplynutím lhůty pro opci stanovené. Úřad byl prý, kladl-li váhu na zvláštní formu opčního prohlášení, povinen podání st-li vrátiti k opravě nebo doplnění.

Nss neshledal stížnost důvodnou. Právo domáhati se udělení nebo propůjčení státního občanství jest podstatně rozdílné od práva uplatňovati opční právo ve prospěch čsl. republiky. Z toho vyplývá, že žadatel o státní občanství čsl. musí žádost svoji po té neb oné stránce konkretisovati. Musí tedy, chce-li vykonati právo opční, v žádosti své nejen uvést skutkové okolnosti, svědčící tomu, že mu právo opční přísluší, nýbrž musí také svoji vůli, opci vykonati, oproti úřadu rozhodujícímu určitě vyjádřiti. Prohlásí-li tedy žadatel úřadu výslovně jen, že žádá za udělení nebo propůjčení státního občanství čsl., není úřad povinen, aby se prohlášením tím zabýval i jako prohlášením opčním a aby žádost st-li v tom směru vracel k doplnění neb opravě.

V konkrétním případě žádal st-l v podání z 28. dubna 1921 výslovně jen o udělení resp. propůjčení státního občanství čsl. a namítal teprve v rekursu do rozhodnutí I. stolice, jímž mu nebylo státní občanství čsl. uděleno, že prý mu uděleno býti mělo, poněvadž mu přísluší právo opční, prohlásil tedy st-l vůli svoji opci vykonati proti úřadu teprve dnem, kdy rekurs jeho došel k úřadu. To stalo se, jak ze spisů správních patrné, 16. srpna 1922, tedy po 28. dubnu 1922, kterého, jak nepopřeno, lhůta k uplatňování práva opčního již uplynula. Pak byl však žal. úřad oprávněn opční prohlášení st-lovo jako opožděné odmítnouti.

Jest tedy stížnost neodůvodněna a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 2366.

Pozemková reforma: I. Předpis § 7 č. 4 a § 11 č. 2 zákona o pozemkovém úřadě, podle kterého má býti za souhlasu správního výboru stanoven postup, v jakém zabraný majetek má býti přejímán, má ráz vnitřní direktivy pro stát. poz. úřad; strana nemá nároku na to, aby pracovní plán byl správním výborem sjednán a ujednaný postup zachovávan. — II. Ve stížnosti na nss do rozhodnutí stát. poz. úřadu o převzetí zabraných nemovitostí jsou nepřipustny námítky směřující do opatření provedených řádnými soudy. — III. Ani nedostatek pracovního plánu podle § 18 a násl. zákona přidělového, ani nedostatek stanoveného postupu pro přejímání zabraného majetku nepřekáží tomu, aby majiteli zabrané půdy bylo oznámeno zamýšlené převzetí její. — IV. Stát může zabraný majetek podržeti i pro sebe. — V. Výrok stát. poz. úřadu o náhradě za převzatý majetek nemůže nss podle § 3 lit. a)